

Lovforslag paa Grundlag af de indvundne Erfaringer at faa fastsat Ydelsen til de gamle paa en saadan Maade, at Karakteren af Alderdomsforsørgelser kan blive mere tilfredsstillende baade for dem, der skal modtage denne Hjælp, og for Samfundet, som skal yde den. Mit Parti har ikke noget særligt Ønske om at bryde med den historiske Udvikling. Vi anerkender, at man lige fra 1891 har bygget paa det Princip, at der kan ydes værdige trængende Hjælp udenfor Fattigvæsenet, naar de har naaet en vis Alder, uden at de selv har bidraget dertil, naar det viser sig, at de ikke er i Stand til at sørge for sig selv og deres. Og naar man gennem en saa lang Aarrække har fulgt dette Princip, mener vi, det er vanskeligt at gaa over til et helt nyt. Der kræves jo ikke nogen Forsikringspræmie; man lever hæderligt og arbejdsomt, gør sin Indsats i Samfundslivet efter bedste Evne og faar saa ved en vis Alder den Hædersgave fra Samfundet, som dette nu maa anses for at være. Vi kan derfor ogsaa anerkende, at det foreliggende Lovforslag fastslaar klarere end den nuværende Ordning, at det er en Ret for de gamle at faa denne Hædersgave. Vi tror ikke — og det blev ogsaa fremhævet af den ærede Ordfører for Venstre (Hegelund-Lange) —, at al Diskussion om de forskellige Principper vil forstumme. Der vil blive ved at hæve sig Røster for Folkeforsikring, ogsaa af den simple Grund, som blev fremhævet af den ærede Ordfører for Venstre, at det ikke blot er et almindeligt dansk Diskussionsemne, men et Spørgsmaal, som drøftes rundt omkring i hele Europa. Det er altsaa en europæisk Bevægelse, og den kan man ikke tænke sig uden videre vil lægge sig, den vil dukke op Gang efter Gang. Men vi mener, at en Forandring af Princippet vil blive vanskeligt i Overgangstiden og vil blive bekostelig for Samfundet; derfor gaar vi med til at bygge videre paa det efter det Princip, som nu en Gang er blevet gennemført her i Landet — hvis vi var gaaet over til et andet Princip i 1891, saa havde Landet ligget ganske anderledes.

Der er fra forskellige Sider sagt, at man her bryder med det Princip, at det skal være Hjælp til Selvhjælp. Saadan Kritik blev fremsat allerede i 1891. Men daværende Indenrigsminister Ingerslev fremhævede meget stærkt, at det var alligevel saadan, at disse Mennesker havde gjort en Indsats i Samfundslivet; det var

dette, der gjorde dem berettigede til at faa denne Hædersgave, naar de blev gamle.

Hvis vi nu skulde til at gennemføre et nyt Princip, vilde det, efter hvad jeg befrygter, blive i høj Grad bekosteligt. Vi er nu her i Danmark ikke særlig egnede til at gennemføre den Slags Systemer billigt; skulde vi gennemføre et Forsikringsprincip, vilde det sikkert blive en ret dyr Administration, der vilde slides meget paa Pengene, før de naaede ud til dem, der skulde hjælpes. Alt i alt tror jeg, at den nuværende Form er den billigste Maade, hvorpaa Sagen kan gennemføres; der vil paa denne Maade gaa mindst muligt Svind i Pengene, saa det, der skal ofres paa den Sag, vil komme dem til gode, der skal have denne Hjælp.

Med Hensyn til Satserne har det konservative Folkeparti krævet faste Satser, i alt Fald i den Tid, jeg har deltaget i dansk Politik. Vi har haft Øje for de Ulemper, der klæber ved den nuværende Ordning, og ønsker derfor at komme bort fra det frie Skøn. Vi ønsker ogsaa at styrke Sparsommelighed og Flid, og vi mener, at Bestemmelsen om faste Satser har sin Betydning i den Retning. Derfor vil vi gerne medarbejde til, at de Tanker, som har fundet Udtryk i dette Lovforslag, kan blive ført ud i Livet.

Jeg skal nu kortelig omtale vort Syn med Hensyn til visse Enkeltheder. — Der blev af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet rettet en vis Kritik mod Lovforslaget. Jeg anerkender, at den var meget mild og blev fremsat paa en saare elskværdig Maade. Det var særlig de 65 Aar, den ærede Ordfører ikke kunde forlige sig med. Jeg mener, at den ærede Ordfører for Venstre i nogen Maade har Ret i, at der er sket saadanne Fremskridt baade paa det sociale og hygiejniske Omraade, at man ikke uden videre kan sammenligne Tiden for 30 Aar siden med den Tid, vi nu lever i, og at det ikke er muligt og heller ikke rigtigt ved en Lov at fastsætte, at naar et Menneske naar til 60 Aars Alderen, skal han anses for uarbejdsdygtig, thi der er mange, der udretter et stort Arbejde i Samfundet efter at være blevet 60 Aar. Vi kan derfor fra mit Partis Side gaa med til Aldersbestemmelsen i § 1. Der er yderligere aabnet Mulighed for Personer, som ikke har naaet de 65 Aar, for at faa Aldersrente. For enkelte af disses Vedkommende er det selvfølgelig nødvendigt, at der er en saadan Bestemmelse, men naar der i Lovforslaget staar, at „undtagelsesvis kan Kommunalbestyrel-